నటనలు చాలునులే

10

వైశాఖ మాసాన్ని తలపిస్తున్న వర్షా కాలపు మధ్యాహ్నం. ఆటోల నుంచి వెలువడే పొగ ఊపిరాడనీయకుండా చేస్తుంటే, నోటికీ, ముక్కుకూ పమిట చెంగు అడ్డం పెట్టుకుని పక్కకి తిరిగి చూసింది గీత.

అస్వస్థతతో ఆస్పత్రిలో వున్న ఓ స్నేహితురాల్ని పరామర్శించి మధ్యాహ్న భోజన సమయానికి ఇల్లు చేరాలని బయలుదేరింది. చూడగా తానెక్కిన వాహనం కదలడంలేదు. ఎప్పుడాగి పోయిందో !

ముందు ఓ జన, వాహన సముద్రం. నల్ల జెండాలు, పోలీస్ యూనిఫామ్స్.

"రాస్తారోకోనంటమ్మా. ఎంతసేపటికవుద్దో ఏమో! ఎవరో మంత్రిగారు రావాల్నంట. మీరెనక్కి పోతానంటే తిప్పేస్తా, లేదంటే దిగిపొండి. ఇంకాసేపైతే నా ఆటోకి ఏమౌతుందో. నిన్నగాక మొన్న బ్యాంకులో అప్పు తెచ్చి కొన్నా" ఆటో అతను

కంగారుగా అంటున్నాడు. గీత గబుక్కున దిగేసింది. జనం మధ్య నుంచీ దూరి రాస్తారోకో సముద్రాన్ని ఈది అవతల ఒడ్డుకి చేరాలని ఆరాటం. అవతలవైపుకి చేరితేచాలు మరో ఆటో పట్టుకోవచ్చు.

ఆవేశం నినాదాలై ఎగిసిపడుతోంది. అసహనం లాఠీఛార్జీ రూపం దాలుస్తోంది. ఒకటే తొడతొక్కిడి. జన్మలో ఇటువంటి సందర్భంలో ఇరుక్కోలేదు.

"మంత్రిగారొస్తున్నారు, కార్లొచ్చేస్తున్నాయ్. దారివ్వండి" లాఠీలకి పనిబాగానే తగిలింది.

కార్లని మధ్యకి రానిచ్చి చుట్టూ వలయంగా ఏర్పడ్డారు ఆందోళనకారులు. వారికి ముందు మరో వలయాన్ని సృష్టించాయి యూనిఫామ్స్.

గీత తనంతతాను నడవడంలేదు. కానీ ముందుకీ, ప్రక్కలకీ వెడుతోంది.

"నిన్నటి లాకప్‌డెత్‌కి నిరసన" ఎవరో అంటున్నారు.

"పబ్లిక్ ప్రాపర్టీ విధ్వంసం – సాటి మనుషులకు ఇబ్బంది. వీటివల్ల జరిగేదేం వుండదు ఇది తప్పు" మరో కళ్ళజోడాయన నిట్టూర్పు.

"ఎవరు సార్ సాటి మనుషులు. మనమా? మనం నిజంగా సాటి మనుషులమే అయితే గబగబా ముందుకుపోయి మంత్రిగార్ని న్యాయం కోసం నిలదీసేవాళ్ళం. తప్పు సార్ మనం సాటి మనుషులం కాము" అన్నాడొక నల్లజండా పట్టుకున్న అబ్బాయి.

"వాడి ప్రాణం పోతేపోయింది... మనకొక గంట ఇబ్బంది కాకూడదు. మనమీద ఈగ వాలకూడదు" ఒక కళ్ళజోడు అమ్మాయి వ్యాఖ్యానించింది.

గీతకి ఒళ్ళు తూలినట్లయి ముందుకు పడబోయింది. కళ్ళజోడమ్మాయి గబుక్కున ఆమెని పట్టుకుని ఒక పక్కకి లాగి నిలబెట్టింది. హోరు! ఒకటే సముద్రపు హోరు. మళ్ళీ లాఠీలు లేస్తున్నాయి. నల్లబ్యాడ్జి కళ్ళజోడమ్మాయి మీద పడిన లాఠీ గీత భుజాన్ని కూడా పలకరించింది. "ఫర్లేదులెండి. ఇంతలో ఏంకాదు. మీరు కూడా మాలో మనిషి అనుకుని తగిలించి వుంటుంది ఆవిడ. ఓ పక్కగా నిలబడండి ఇదంతా అయ్యేవరకు. నేను ముందుకు పోతున్నాను" అంటూ అరుచుకుంటూ ముందుకు కదిలింది ఆ అమ్మాయి.

మళ్ళీ నెట్టుకోవడం, తోసుకోవడం. ఈసారి గీత కళ్ళజోడు ఊడింది. పక్కన నిలబడ్డాయన దాన్ని అందుకుని గీత మొహానికి తగిలించాడు. కాస్త పగిలినట్లయింది. ఒక్క ఊపున ముందుకు వచ్చింది గీత. కాస్త కాళ్ళు నిలదొక్కుకుంటే ఆగిన కార్లు కనిపించాయి.

ఎంత చిత్రం! సాక్షాత్తూ పిన్నే దిగుతోంది కార్లోంచి. కళకళలాడిపోయే మొహం. దయామృత వర్షం కురిపించే శ్రావణమేఘంలా చిరునవ్వులు చిందిస్తూ నీలి పట్టుచీరెలో పిన్ని.

"పిన్నీ!" అని సంభ్రమంగా అరిచింది గీత.

"ఏవమ్మా! చూడబోతే చదువుకున్నదానిలా వున్నావు. అవతల మినిస్టర్‌గారొస్తే ఇప్పుడు అరిచి మీ పిన్నిని పిలుస్తావా? బుద్ధుందా నీకు" గదిమింది ఒక కానిస్టేబుల్.

"ఆ కారు దిగింది మా పిన్ని. సంతోషం పట్టలేక పిలిచా" సంజాయిషీగా అంది గీత.

"నీకు పిచ్చి కూడా వుందన్నమాట! పదపద. ముందుకో వెనక్కో కదులు. ఇక్కడ్నించి అరవమాక! మళ్ళీ అరిస్తే వ్యానెక్కిస్తా" అని లాఠీ ఝుళిపించింది. దెబ్బలు అలవాట్లేని గీత "అమ్మా!" అని ముందుకుపడింది.

"అరే! గీతా మేడమ్ మీరొచ్చారేమిటి?" అమెని లేవదీసిన అమ్మాయి ఆశ్చర్యంగా అడిగింది.

"నేను రాలేదు. ఇరుక్కున్నాను" గొంతు పెగుల్చుకుని కాస్త సిగ్గుపడుతూ చెప్పింది.

"మీకిలాంటివి అలవాట్లేవు. పదండి. నేను మిమ్మల్ని ఎలాగైనా ఆ వొడ్డుకి నడిపిస్తాను" అని చెయ్యి పట్టుకుంది.

తన పూర్వ విద్యార్థిని కావచ్చు. ఎంత దయ!

గీత పగిలిన కళ్ళజోడు తీసి తుడిచి పెట్టుకుని చూసింది. పిన్ని కాదు. మంత్రిగారే. చూపు భ్రమ! దయగల అమ్మాయి గీతని ఈడ్చుకుపోయింది. సముద్రపు అవతలి ఒడ్డుకి. భద్రతా జోన్‌లోకి.

అక్కడ ఒక రిక్షా దొరికించుకుని మధ్యాహ్నం రెండున్నర గంటలకు ఇల్లు చేరింది.

"మేడమ్ వచ్చింది తలుపుతియ్" అన్నాడు సుందర్రావు.

పరిచారిక తలుపు తీసింది.

ఏం జరిగిందో చెప్పాలని నోరు తెరవబోతే ఆ పని అప్పటికే చేసేశాడు సుందర్రావు గీతకి అవకాశం ఇవ్వకుండా. మేధావులు అతి తెలివితేటలతో ఎలా ఇబ్బందుల్లో ఇరుక్కుంటారో, ఇంట్లో వాళ్ళ రక్తపోట్లు, వంశాల గొప్పదనాల తులనాత్మక విశ్లేషణ - యధావిధిగా ముగిశాక, మృష్టాన్న భోజనం - విటమిన్ మాత్ర.

"రేపు నీకు రిటైర్‌మెంటు ఫంక్షన్ కదా! నువ్వు మాట్లాడాలి కదా! ప్రిపేరైనట్లు లేదు. ఊరికే టైం వేస్టు చేసుకున్నావ్!" అన్నాడు సుందర్రావు మళ్ళీ.

స్నేహితురాల్ని పరామర్శించడమా? రాస్తారోకోలో ఇరుక్కోవడమా? ఏది టైం వేస్ట్?

"సరి సర్లే ఇప్పటికైనా ప్రిపేరవ్వు" అన్నాడు పెద్దరికంతో.

రేపటికి ఇవ్వాల్టి నుంచే తయారింపులు! జీవితంలో స్పాంటేనిటీకి చోటులేదు. అవసరం లేదు.

గీత నవ్వుకుంటూ మరో గదిలోకి వెళ్ళింది. బయటకు వెళ్ళొచ్చిన బట్టలు మార్చుకుని అలవాటుగా అద్దం చేతిలోకి తీసుకుంది. కాస్త పరాకుగా వుందేమో అది జారి కిందపడింది. మూడుముక్కలైంది.

'పగిలిన హృదయాలను తప్ప ఏదైనా అతికించే' ఒక జిగురుతో మూడు ముక్కల్ని అతికించి మొహం చూసుకుంటే మూడు మొహాలు కనిపించాయి.

'ఓసీ గీతా! ఎన్ని మొహాలే నీకు!' అని నాటకీయంగా అనుకుని మళ్ళీ అద్దంలోకి చూసింది. రంగు వెలిసిన మొహాలు. ఎరుపుదనం తగ్గిన పెదాలు. షాడోలద్దని కళ్లు. పెక్కు ఫలితకేశములున్నూ -

ఈమధ్య కుంచె పట్టుకుని చాలా కాలం అయింది. ఎందుకో ఓపిక తగ్గినట్లనిపిస్తోంది. ఎన్నాళ్ళీ చిత్రీకరణ! అంతూ పొంతూ లేకుండా! రంగులద్దడం ఓ వ్యసనం. మొదలు పెట్టడమే మన పని. ఆపడం మన వశం కాదు. వీపు వెనుక వుండి బ్లాక్‌మెయిల్ చేసే వ్యసనం.

"ఏవమ్మా గీతమ్మా! షల్ వీ స్టాపిట్ ఎట్‌లీస్ట్ నౌ?" అసలు అద్దంతోటే వచ్చిపడింది చిక్కంతా.

అందాలు తెలపడానికి అద్దం ఎందుకంటుంది ఓ అదృష్టవంతురాలు.

కానీ అందవికారాలు చూపించడానికి ఖచ్చితంగా అద్దం అవసరమే!

నిజాలు అందవికారాలౌతాయా? రంగులద్దుకోడం నేర్చుకున్నాక అలా కన్పిస్తాయా? ఎవరు అద్దుకోమన్నారిన్ని రంగులు. తప్పదు అలవాటైనాక! తీసుకో కుంచెలు! పెయింట్ యువర్ ఫేస్.

గీత అద్దాన్ని టేబిల్ మీద పెట్టి అలసటగా మంచం మీద వాలింది. కళ్ళు మూసుకున్న గీతకి తనని అవతల వైపుకి నడిపించిన అమ్మాయి గుర్తొచ్చింది. గుర్తు రావడం కాదు, వచ్చి ఎదురుగా నిలబడింది. ఏ రంగులూ అద్దుకోని ఆ అమ్మాయి మొహం ఎంత ప్రకాశవంతంగా వుంది. కళ్ళెంత నిర్మలంగా వున్నాయి!

పొద్దున్న తన రిటైర్‌మెంట్‌కి అభినందనలు చెప్పడానికి ఫోన్ చేసిన కూతురు గుర్తొచ్చింది. తను కూడా ఇప్పటి నుంచే రంగులద్దుతోంది. తనకి నకలుగా తయారౌతోందా?

అదివరకు తనకి ఇలా జనం మధ్య నిర్భీతిగా నిలబడి, లాఠీదెబ్బల్ని లక్ష్యపెట్టకుండా ఎవరికోసమో తమ సమయాన్ని వెచ్చించే అమ్మాయిల్ని గురించి తెలియదు. పట్టించుకోలేదు. వాళ్ళల్లో ఇంత దయ ఉంటుందని, ఎప్పుడో తనకి పాఠం చెప్పిన మాత్రాన తన చెయ్యి పట్టుకుని జనాన్ని దాటిస్తుందని తెలీదు.

వాళ్ళ గురించి ఎప్పుడూ ఆలోచించలేదు. కనీసం వాళ్ళ కళ్ళల్లోకి కూడా చూడలేదు.

ఏం చూస్తాం ఏం చేస్తాం ? జీవితం పరుగు.

ఎంత తొక్కినా అంగుళం ముందుకు కదలని ఎక్సర్‌సైజ్ బైసికిల్! సిసిఫస్‌బండ! కళ్ళు తిప్పడానికి, ఎవర్నైనా సూటిగా కళ్ళల్లోకి చూడ్డానికి తీరిందా? ఏదో గుండె మీద బరువు

పెట్టినట్లయి కళ్ళు తెరిచింది. అద్దం టేబిల్ దిగివచ్చి తన గుండె మీద కూర్చుంది. మూడు మొహాలతో ప్రశ్నించింది.

"ఎవరికోసం పెట్టావు పరుగులు? ఎవర్ని ఉద్ధరించడానికి?" నిశ్శబ్దం - సమాధానం కోసం తడుములాట.

"రంగులద్దుకున్నానన్నావ్! ఎవరికోసం?" మరో ప్రశ్న సంధించింది.

గుండె మీద బరువుగా కూర్చున్న అద్దాన్ని తీసి టేబుల్ మీద పెట్టి "నన్ను కాసేపు ప్రశాంతంగా పడుకోనీ. ఇదినా విశ్రాంతి సమయం. సీయస్టా" మళ్ళీ కళ్ళు మూసుకుంది- రంగులంటే పిన్ని గుర్తొచ్చింది. పిన్నే రంగులు, రంగులే పిన్ని.

ఎన్ని వన్నెలెన్ని చిన్నెలు! చిరునవ్వులు సంచీలో వేసుకుని బొడ్లో దోపుకునేది. ఎవరెవరి కెంత మోతాదులో ప్రదర్శించాలో కొలిచి మరీ పెదాలకి అతికించుకునేది.

'ఓరీ దౌర్భాగ్య నీచ నికృష్టా!' అని తిట్టాలనిపించినవాడిని కూడా 'భలేవారు సార్!' అనాలని చెప్పేది. కాలం వెనక్కి తిరిగింది. చాలా వెనక్కి.

నాలుగు రోజుల క్రితం అమ్మ గీతకి నాలుగు ఓణీలు కొనిచ్చి ఓణీల పండగ చేసింది. ఇక నుంచీ రోజూ స్కూల్‌కి ఓణీ వేసుకు వెళ్ళకపోతే వీపు పగలగొడతానంది. అలవాటు లేని గీత అమ్మ చూడకుండా దాన్ని ఏ శైలకో ఇచ్చేసి స్కూలుకి పరిగెత్తేది. అలాంటి ఓరోజు అమ్మ వీధి వాకిట్లో వుండడం చూసి తను పెరటిగుమ్మంలోంచి గృహప్రవేశం చేసింది. అక్కడ కుంకుడుకాయలుకొడుతూ పిన్ని.

తన కొత్త ఓణీ చుట్టుకుని తొక్కుడుబిళ్ళలాడే శైలా, వనజా. ఒకదానికి ఆరేళ్ళు, రెండోదానికి ఎనిమిదేళ్ళు.

శైల ఓణీ లాక్కుని వేసుకుని నిశ్చింతగా నిలబడి కుంకుడుకాయ మేథం తిలకిస్తోంది తను.

పిన్ని ఏ పనిచేసినా ప్రత్యేకత వుంటుంది. ఆవిడకి సాధారణంగా కోపం రాదు, వచ్చినా ప్రదర్శించదు. పొగిడి పనులు సాధించుకుంటుందే తప్ప ఎవర్నీ సాధారణంగా తిట్టదు. కోపం మరీ అదుపు తప్పినప్పుడు మాత్రం కళ్ళెర్రజేసి 'మాడు పగలగొడతా' అంటుంది.

అది గుర్తొచ్చి "అందర్నీ మాడు పగలగొడతానంటావు గదా! కుంకుడుకాయల్ని అంత నెమ్మదిగా కొడతావేమిటి పిన్నీ - నాకివ్వు గుండ్రాయి వాటి మాడు పగలగొడతా" అంది.

పిన్ని నవ్వి, "ప్రతీ పనికీ ఓ పద్ధతి ఉంటుందిరా గీతా! పనివల్ల మనకి లాభం ఎక్కువా నష్టం తక్కువా, లేదా అసలు నష్టం లేకుండానూ వుండాలి. కుంకుడుకాయల మాడు పగలగొట్టావనుకో! గింజ చితికి తొక్కుకి అతుక్కుంటుంది. మనం దాన్ని నానేసినప్పుడు రసంలో చితికిన గింజలుండి జుట్టు నిండా ఇరుక్కుంటాయి. అదే సున్నితంగా కొట్టి గింజ

పళాన తీసి పారేశామనుకో! తొక్కులు మాత్రం ఉంటాయి. రసం శుభ్రంగా ఉంటుంది. అంతకు ముందు రెండురోజులు ఎండలో కుంకుడుకాయలు ఆరబోశామనుకో, గింజ వూడి రావడం తేలిక" అని 'కుంకుడుగింజ వేర్పాటు' సిద్ధాంతాన్ని వివరంగా బోధించింది.

"నువ్వెవరిమాడైనా పగలగొట్టావనుకో మెదడు చితక్కుండా వుండి అవతల పడు తుందన్నమాట!" అని గలగలా నవ్వింది తను.

"నీకిప్పుడర్థం కాదులే. అయినా కొంతమందికి మెదళ్ళనవసరం అమ్మాయ్! వూడదీసి పారేసినా ఫర్లేదు. శరీరాల్తో చాకిరీ చేస్తారు" అంది పిన్ని కూడా గలగలా నవ్వేసి. ఆ తరువాత కుంకుడుకాయల్ని రెండు బుట్టల్లోకి ఎత్తింది.

"రెండెందుకు. ఒకదాంట్లోకి ఎత్తితే పోలా?" అంది గీత.

"ఒకటి మనందరికీ - ఒకటి నాకు. ఇంట్లో కుంకుడుకాయలు లేనప్పుడు నేనిబ్బంది పడకుండా దాచుకోడానికి" అంది. ఇట్లా ప్రతిదాన్ని రెండు బుట్టలు చేసేది. ఒకటి అందరికీ, ఒకటి తనకి ప్రత్యేకం. నాయనమ్మకి లవంగాలు కాల్చిపెట్టీ, తాతయ్యకి చపాతీలు పాలలో నానబెట్టి ఇచ్చి కాసేపు కబుర్లు చెప్పీ మచ్చిక చేసుకుంది.

ఆస్తి వాటాలేసే వేళకి 'అందరి బుట్టలోకి' వచ్చిన దానికన్నా 'తనకోసం' దాచుకున్న బుట్టలోదే ఎక్కువైపోయింది. ఇవాళ ఇన్‌కంటాక్సు ఎలా ఎగ్గొట్టాలో ఆడిటర్లని అడుగుతూ వుండే వాళ్ళల్లో ఒకతైపోయింది.

అయినా ఎవరికీ ఆవిణ్ణనే సాహసం లేదు. మనోహరంగా నవ్వి, ఆప్యాయంగా భుజం మీద చెయ్యి వేస్తే చాలు కరిగిపోతాయి అన్ని ధైర్యసాహసాలు. ఎవరికోసం ఏ రంగు మొహానికి అద్దుకోవాలో పిన్నిని చూసి కదా నేర్చుకుంది.

ఒకప్పుడు తన కలర్ సెన్స్‌కి తనకే గర్వంగా వుండేది. ఇప్పుడు, ఇవాళ మధ్యాహ్నం రాస్తారోకోలో ఇరుక్కుపోయిన మధ్యాహ్నం - రేపు రిటైర్‌మెంటు ఫంక్షన్‌లో మాట్లాడ్డానికి ప్రిపేరవకుండా పడుకున్న మధ్యాహ్నం, తనకసలు సెన్స్ వుందా అని సందేహం వస్తోంది.

మళ్ళీ గుండె మీద బరువు. ఎప్పుడొచ్చి కూర్చుందో అద్దం! దీన్ని కిటికీలోంచి గిరాటేస్తే పోయేది. అతికించి పెట్టడం తప్పయిపోయింది.

"పొద్దున నీ కూతురికేం చెప్పావు?" అంది ఒక మొహం.

"దానికి చాలా స్వార్థం. ఇప్పుడు వెళ్ళి నేను తన పిల్లల్ని పెంచాలట, పెంచితే తను రీసెర్చి చేస్తుందట. నా వల్లకాదని చెప్పాను. ఏం తప్పా? ఈ తీసిన పరుగులు చాలవా?" గీతకి కోపం వచ్చింది.

"నీ కూతురూ నీ పోలికే. నీకు లేదా స్వార్థం?" రెండో మొహం. గీతకి కోపం తారస్థాయికి వెళ్ళింది.

లేచి కూర్చుని అద్దం మొహంలోకి సూటిగా చూస్తూ "స్వార్థంతో నేనేం చేశాను? కష్ట పడి ఉద్యోగం చేశాను. ఇంటిచాకిరీ అంతా నెత్తికెత్తుకున్నాను. రీసెర్చి కూడా చేశాను. ఎవరి సాయం లేకుండా. నా కూతురికి ఏం లోటు చేశాను. అడిగినవన్నీ ఇచ్చాను. కట్నం, బంగారం, మొన్న సెలవు పెట్టి వెళ్ళి పురుడు కూడా పోసొచ్చాను. ఎంత చేసినా చాలదు. చాలా అలసి పోయాను. మంచిదాన్ననిపించుకోడానికి, ఎవరూ నన్ను మోసం చెయ్యకుండా చూసుకోడానికి, స్టేటస్ కాపాడుకోడానికి, ఎన్నింటికని కష్టపడ్డాను. ఇప్పుడు నాకు విశ్రాంతి కావాలి. నాకోసం నేను బతకాలి. నాకు జీవితం వుండదా? సుందర్రావు చూడు ఎంత విశ్రాంతిగా వున్నాడో. వేళ్టికి భోజనం, ఎక్సర్‌సైజ్, వాకింగ్, సాయంత్రం టెన్నిస్. నేను వీణ నేర్చుకోవాలి, తెలుగు ఎం.ఎ. చేయాలి. అజంతా ఎల్లోరాలు, కన్యాకుమారీ, కాశ్మీరాలూ అన్నీ చూడాలి."

"శబాష్! ఏం చెప్పావేం చెప్పావ్? నీకోసం, నీ కుటుంబం కోసం నువ్వు చేసుకున్నది ఊర్ని ఉద్ధరించడానికన్నట్లు చెప్పావు. ఇది స్వార్థమా, త్యాగమా? ఒకవేళ ఇదే త్యాగం అంటే త్యాగానికి అర్థాలు వెతకాల్సి ఉంటుంది. స్వీయకరుణలో మునిగి తేల్తూ వుంటావు ఎప్పుడూ?" మూడో ముఖం.

"సుందర్రావుతోనా పోల్చుకుంటున్నావు? అవున్లే! గాంధారి శిష్యురాలివి కదా! పోల్చు కోడానికి ఎవరూ దొరకలేదా? ముప్పై అయిదేళ్ళుగా నీచేత నానా చాకిరీ చేయించుకుని, ఇప్పుడు కూడా పడకకుర్చీలో కూర్చుని సిగరెట్ కాలుస్తూ నీమీద పెత్తనం చేసే సుందర్రావు కదూ నీ ఆదర్శం?" మూడు మొహాలూ ముక్తకంఠంతో.

"నీ రీసెర్చి నీ ప్రమోషన్ కోసం, ఇంక్రిమెంట్ల కోసం పేరు ప్రక్క ఆభరణంలాగా. ఎవరి మీద చేశావు పరిశోధన? అప్పంభొట్లు మీదా, అరుంధతీదేవి మీదా? దేనిమీద చేశావు? పెచ్చుమీరిపోతున్న హత్యల మీదా, దావానంలా వ్యాపిస్తున్న ఆత్మహత్యల మీద, ఆడవాళ్ళని వ్యాపారంగా చేస్తున్న సంస్కృతి మీద, అమానవీయ సంఘటనల మీదా, లాకప్‌డెత్‌ల మీదా? దేనిమీద చేశావు? ఎన్ని పేపర్లు రాశావు? దగ్గరకు వెళ్ళి పరిశోధించావా? పరిశీలించావా? వీణ వాయిస్తావా? వాయించు నీరోచక్రవర్తి చెల్లిలాగ"

గీత అద్దాన్ని చేతిలోకి తీసుకుని కిటికీలో నుంచీ బయటకు గిరాటుకొట్టింది. భళ్ళున బద్దలై మరి అతికించడానికి వీల్లేని విధంగా వేలలక్షల మొహాలుగా పగిలింది అది. ఒక్కొక్క మొహంలో రెండేసి కన్నీటిబొట్లు.

ఒక్కసారిగా అన్నీ విసిరిపారేయాలనిపించిన గీతకి రంగులూ, కుంచెలూ కనపడ్డాయి. వాటిని కూడా విసిరేసింది. అలసిపోయినట్లు మంచంమీద వాలింది. కళ్ళు మూతలుపడ్డాయి. నల్లటి పెనుమబ్బొకటి ఆకాశమంతా కమ్ముకొస్తోంది. ఆ మబ్బులో నుంచీ మెరుపుల్లాంటి కళ్ళతో అబ్బాయిలు, అమ్మాయిలు! చినుకుచినుకుగా సాగి, జల్లుజల్లుగా కురిసి, వానై,

వర్షమై ధారాపాతమై, కుంభవృష్టై, ప్రపంచం ప్రక్షాళనమై, రంగులన్నీ కరిగి, మొహాలు నగ్నమై, స్వచ్ఛమై... అంతలోనే దయగల అమ్మాయి వేణువూదడం, ఆ గానానికి పెంటపోగుల్లోకి విసిరివేయబడ్డ కుంకుడుగింజలు ఉలిక్కిపడి పరుగందుకుని నిగనిగలాడుతూ రోడ్ల వెంట దొర్లుకుంటూ వస్తున్నాయి. ఆఫీసుల్లోకి, ఫాక్టరీల్లోకి, ఆస్పత్రులలోకి, న్యాయస్థానాల్లోకి, చట్టసభల్లోకి, క్రీడాస్థలాల్లోకి, కళావేదిక మీదకి. ఈ సుందరస్వప్నం ఒక్క కదలిక మాత్రాన చెదిరిపోతుందేమోనని రెప్పల మధ్య దాచుకోడానికి ప్రయత్నిస్తూ గీత...

ఆదివారం వార్త, 27 ఆగస్టు 2000